

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לאחרי ראית הנפלאות המעידות שזוהי ה'שנה שמלך המשיח נגלה בו, רואים שישנו קושי להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה .. והעצה לזה - ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה

ראה עמוד 67

ערב שבת קודש פ' חוקת-בלק (באה"ק: בלק), י"ב תמוז
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תעד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' מיכל ב"ר שמואל ע"ה דויטש
נפטר ביום ט' סיון ה'תשל"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת **בלומא גוטא** בת **נעכא** תחי'
לרגל יום ההולדת שלה ביום א' דחג השבועות
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י **בתם וחתנם**

מרת **אסתר** ובעלה הרה"ת ר' **יעקב מיכאל הלוי שיחיו גינזבורג**

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות

כבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו" / ש"פ בלק ה'תנש"א

8 זמן הגאולה

שואל הילד: "עד מתי!?!... / פרשת השבוע באור הגאולה

16 "בזכות נשים צדקניות"

חובה לדקדק בצניעות קלה כבחמורה / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

19 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

מכריחים חיילים צעירים לגרש יהודים מנחלתם בא"י! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

21 "יתבררו ויתלבנו" - מוסף מיוחד

לקט שיחות ואג"ק בענין קיום הסימן "יתבררו ויתלבנו גו" בתקופתנו זו - כהכנה לגאולה

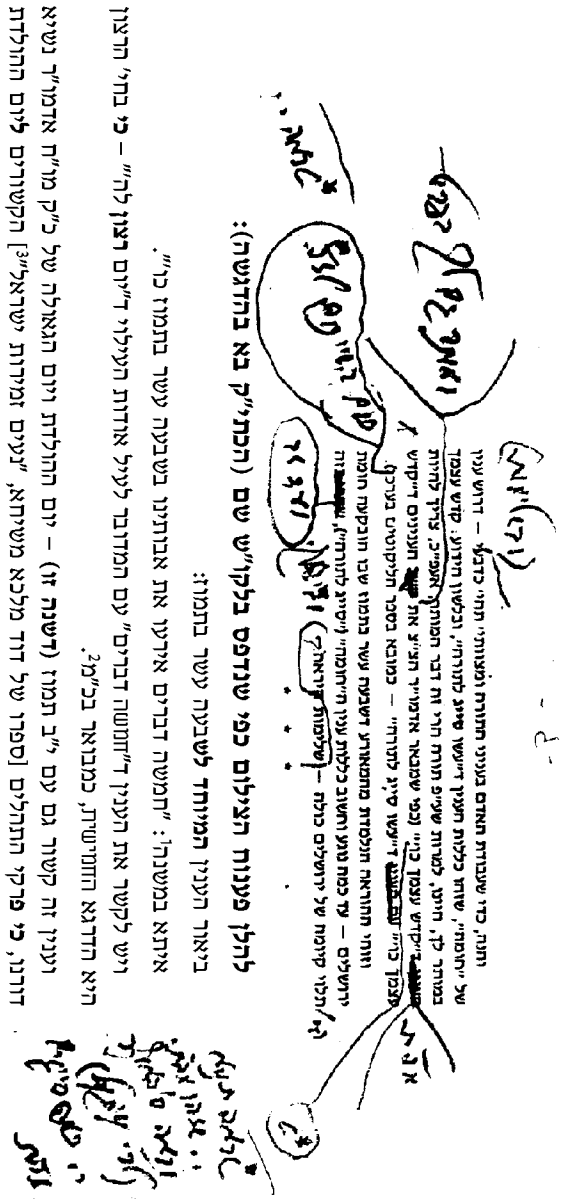
30 כתי"ק - פרסום ראשון

ההוראה הנלמדת מהמאורע די"ז בתמוז / צילום מעלה ההגהה לשיחת י"ז בתמוז ה'תשמ"ג

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "ימטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04) דואר אלקטרוני: yechy@netomail.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

אתה במשנתך: "חמשה דברים אירעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז כו"'. ויש לקשר את הענין ד"חמשה דברים" עם המדובר לעיל אודות העילוי ד"יום ראון לה" - כי בחי' הריצון היא הדגצת החמישיית, כמבואר בל"מ².

וענין זה קשור גם עם י"ב תמוז (דשנה ז') - יום ההולדת ויום הגאולה של ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא ולפ"ז - עשורה בטבת), והוא המאורע ד"הובקעה העיר" [בחורבן בית שני, וכן בחורבן בית ראשון - כלדוג השקול"ט דבררי הבללי וההירשלימי בענין זה⁵], היינו, בקיעת חומת ירושלים (לאחרי המצור שהתחיל בעשירה בטבת), וכתוצאה מה - חורבן בהמ"ק בתשעה באב⁶.

ד"ב תמוז בשנה זו, הם - הפרקים ק"ג וק"ד, השייכים זל"ז וקטורים יחד ע"י שבשניהם יחד נאמר "ברכי נפשי את ה' - חמשה פעמים, כמודגש בחז"ל⁴.

והנה בין חמשת הדברים שאירעו בשבעה עשר בתמוז, ישנו דבר כללי הקשור גם עם שאר תעניות (תשעה באב, ולפ"ז - עשורה בטבת), והוא המאורע ד"הובקעה העיר" [בחורבן בית שני, וכן בחורבן בית ראשון - כלדוג השקול"ט דבררי הבללי וההירשלימי בענין זה⁵], היינו, בקיעת חומת ירושלים (לאחרי המצור שהתחיל בעשירה בטבת), וכתוצאה מה - חורבן בהמ"ק בתשעה באב⁶.

1 תענית מ' סעיא ואליך.
2 ראה לקו"ח ט"ז פנינים ועוד.
3 לישון הכתוב - שמואל ב' כ"ג א.
4 ראה ברכות י' א. מדרש תהלים (שוח"ט)
5 ובגמ' וראה בהתפסן בלקי"ש ח"ח ע' 308 החורבן (ראה יומ' פולקיס ס'מ-א).
6 לירושלמי.
7 תענית מ' סעיא ואליך - תענית בין תענית

כבר היייתבררו ויתלכנו ויצרפוי

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כשעומדים בסוף זמן הגלות, וחסר רק ה"בירור" הכי האחרון, במילא יתכן שרשימת ילד יהודי אחד לשיבה – זהו ה"בירור" שיביא מיד את משיח צדקנו, כי מחכים לבירור זה!

אפילו בזמן הרמב"ם ובזמן הגמרא, כתב הרמב"ם (ומקורו מהגמרא): "צריך כל אדם שיראה עצמו שקול כו' כאילו חציו זכאי וחציו כו' וכן כל העולם חציו זכאי וחציו כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", עאכו"כ לאחר ש"כלו כל הקיצין", ועאכו"כ בדרא דעקבתא דמשיחא, בסוף זמן הגלות, כאשר נשאר אי אלו דברים קטנים לסיים – הרי בודאי שמצוה אחת יכולה להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו, את הגאולה והאמיתית והשלימה!

ואדרבה, כעת אין כבר שום הסבר מדוע משיח אינו מגיע! כל ההסברות שצריכים לנסות ושוב לנסות יהודים וכו' כבר אינם הסברות, כי ניסו כבר ושוב ניסו וכו', וכבר ה' ה"יתבררו ויתלכנו ויצרפוי", וא"כ כמה עוד השיעור להחזיק את בני ישראל בגלות – עד מתי?!...

אלא כנראה שחסר עוד איזה-שהוא בירור, בירור חדש שנוסף, כפי שרואים עד עתה שכל הזמן נוספים בירורים חדשים – הוספה בקיום של מצוה מסוימת, ענין נוסף בתורה וכיו"ב (והסיבה בפשטות – כיון שהקב"ה חפץ בעוד בירור), ולכן משיח עדיין לא הגיע, כי מחכים לבירור האחרון.

אבל באמת אין זה תירוץ כלל: הרמב"ם כבר כתב שמספיק "חציו זכאי" (אפילו בזמנו), זאת-אומרת שיכולים להיות חסרים **מחצית** מהבירורים, לא רק בירור אחד, ואעפ"כ מצוה אחת מכריעה ומביאה תשועה והצלה, ובמכ"ש וק"ו ועאכו"כ שאי אפשר לומר שבירור אחד בלבד יעכב את הגאולה!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק**
 נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב
 יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

המדור הבא – "כתי"ק – פרסום ראשון – מוקדש לעילוי נשמת
 ר' **שלמה הכהן** ב"ר **ישראל מרדכי הכהן** ע"ה **איידלמן**
 נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכה כהנים וגוי קדוש"
 יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

נחלש תוקף הגלות, "אין גזרת המלכות", נחלש תוקף ה"צום" (כ"א "רצו אין מתענין"), ומתקרבים יותר לזמן ש"יהיו לששון ושמחה".

וענין זה מודגש במיוחד בהחידוש שבדורנו זה!

במשך כל הדורות שלפנ"ז (מאז המאורעות הבלתי-רצויים די"ז תמוז שמהם נשתלשלו גם המאורעות דתשעה באב) ה' חודש תמוז קשור עם ענינים דהיפך השמחה, חורבן וגלות, ואילו בדורנו זה נתגלה בחודש תמוז ענין של (**שמחה** ו) **גאולה** – גאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בי"ב-י"ג תמוז (שעלייתם ושלמותם באופן ד"זיכולו"2 נעשית ביום השבת י"ז תמוז), וכדברי בעל השמחה והגאולה במכתבו הידוע³ ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", גאולה דכל בני", הקשורה גם עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו "כיון דשם גאולה עלה"⁴, ובפרט שע"י התחיל שלימות הענין דיפוצו מעינותיך חוצה גם בחצי כדור התחתון, ובאופן שממנו מתפשטים המעיינות בכל קצוי תבל, שזוהי ההכנה הכי אחרונה לביאת משיח צדקנו⁵.

וההסברה בזה – שכוין שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות (ובמילא) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות (החל מי"ז

(1) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חי"ח ע' 308 ואילך.
 (2) בראשית ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת עה"פ.
 (3) אגרות-קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ.
 (4) פרש"י מגילה יז, ב.
 (5) אנה"ק דהבעש"ט - כ"ש"ט בתחלתו.

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם **בהתחלת** תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים" וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי **בסיומה** של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון חז"ל⁶ "כלו כל הקיצין", וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") ה' כבר **בשלימות**, כולל גם השלימות ד"משיח אתא לאתבא צדיקיא בתירבתא"⁷, מצד ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל⁸ – הרי כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שע"י באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה⁹.

(6) סנהדרין צז, ב.
 (7) ראה חז"ל קנג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.
 (8) שהרי הפסוק "דרך כוכב מיעקב" (שבפרשתנו כד, יז) שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ד), קאי גם על כאו"א מישראל, שנקרא בשם "כוכב" (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה - ע"פ הידוע (מאור עינים פינחס כה, יב) שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח.
 (9) ויש לומר, שענין זה מודגש במיוחד בשנים האחרונות שבטלה "גזירת המלכות" שהיתה במדינה ההיא בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה, ע"ד

ז”ך אדר

ויהי ר”ק שקבלת החלטות טובות כהנה”ל תביא תיכף את השכר האמיתי – גאולה האמיתית והשלימה, ביום הש”ק זה, כ”ז* אדר ה’תש”נ.
(קטע משיחת ש”פ ויקהל-פקודי, פ’ החודש, מבה”ח ניסן ה’תש”נ - מוגה)

”המשכילים יזהירו כזהר הרקיע” קאי על כל חסיד וכללות החסידים

וכאמור, ענין זה הוא בהדגשה יתירה בשנת נסים, ובפרט לאחרי שכבר עברו כמה חדשים בשנת נסים, ועומדים כבר בסיום תקופת החורף, לאחרי חודש כסלו, וימי החנוכה שבו, כולל גם זאת חנוכה שהוא בחודש טבת, ”ירח שהגוף נהנה מן הגוף“, ולאחרי חודש שבט (כולל ובמיוחד העשירי שבו), שמרמז על מ”ש² ”וקם שבט מישראל“ (”זה מלך המשיח“³), עד לכ”ז אדר – ”זך“, זיכוך וצירוף, ”יצרפו רבים“, עד ש”המשכילים יזהירו כזהר הרקיע“⁴, דקאי על כל חסיד וכללות החסידים, שעוסקים בלימוד והפצת פנימיות התורה, ”בהאי חיבורא דילך כו“⁵, ועד יום – כאו”א מישראל וכללות ישראל.
(מתוך ההשלמות לשיחה שהובאה בע’ הקודם (ש”פ ויק”פ ה’תש”נ) - בלתי מוגה)

(* להעיר מהעילוי דיום כ”ז – אותיות ”זך“, כולל גם זיכוך ובירור וצירוף, כמ”ש בנוגע לזמן הגאולה ”יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים“ (דניאל יב, יו”ד), אשר, שלימות הזיכוך והצירוף הוא עי”ז שמגלים כוונת הצמצום וההעלם דשם אלקים גופא.
ויומתק יותר – שיום כ”ז (זך) בא לאחרי יום כ”ו, בגימטריא הוי’, היינו, שסדר העבודה הוא שתחילה נעשה גילוי שם הוי’ (צמצום בשביל הגילוי), ולאח”כ מגלים כוונת הצמצום וההעלם דשם אלקים.

”פרסם שנמצאים ב”עת קץ” שאז ”יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים”

[. .] יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי בנוגע למעשה בפועל: [. .] לכל לראש – לפרסם שנמצאים אנו ב”אחרית הימים“, ”עת קץ“ שאז, ”יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים“.
ובנוגע לפועל – שכאו”א מישראל צריך להוסיף בבירור וליבון וצירוף כל עניניו, עי”ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שעי”ז ”הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה“⁶.
כלומר, לאחרי כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמישיח צדקנו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף כו’, באופן של בירור אחר בירור [. .].
(משיחת ש”פ צו, שבת הגדול, י”ב ניסן ה’תשמ”ז - בלתי מוגה)

(1) מגילה יג, א. (2) בלק כד, יז ובפרש”י. (3) רמב”ם הל’ מלכים רפ”א. (4) דניאל יב, ג. (5) זח”ג קכד, ב – ברע”מ. הובא ונת’ באגה”ק רסכ”ו. (6) רמב”ם הל’ תשובה פ”ג ה”ד.

ב. וחידוש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא ”(תהא) שנת נפלאות אראנו“ (כהר”ת דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקויים היעוד ”כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“, וכבר ראו בפועל ”נפלאות“ המעידים שזוהי ה”שנה שמלך המשיח נגלה בו“, ועד ל”שעה שמלך המשיח בא . . . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם“ (כדברי הילקוט שמעוני¹⁰), ועד להכרזה ש”נהנה זה (המלך המשיח) בא“¹¹, **שכבר בא**, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלימותה.

וכיון שכן, בודאי שבי”ז תמוז (שחל בשבת) ובכל ג’ השבועות ד”בין המצרים” **בשנה זו** מודגש ענין הגאולה, ולא רק ההכנה לגאולה, אלא **שהגאולה באה בפועל ממש ביום הש”ק זה**, עוד לפני התחלת (בין ה)מצרים, ובמילא, יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

ג. ומזה מובן שבימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות ”שטורעם“ מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין ביהמ”ק השלישי:

ידוע ומפורסם בתפוצות ישראל מכו”כ שנים ע”ד המנהג שבימי בין המצרים מוסיפים בלימוד התורה בעניני בית הבחירה¹², על יסוד

ובדוגמת דברי הגמרא ”אין גזירת המלכות . . רצו אין מתעניין“, כנ”ל בפנים.

(10) ישעי’ רמז תצט. (11) שה”ש, ב ח ובשהש”ר עה”פ. (12) ראה לקו”ש ח”ח ע’ 420. ועוד.

דברי המדרש¹³ ”בא וראה כשהקב”ה מראה ליחזקאל את צורת הבית מה הוא אומר, הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית¹⁴, אמר יחזקאל לפני הקב”ה, רבש”ע, עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית . . וכי יכולין הן לעשות, הניח להם עד שיעלו מן הגולה, ואח”כ אני הולך ואומר להם, א”ל הקב”ה ליחזקאל ובשביל שבני נתונים בגולה היא בנין ביתי בטל . . גדול קרייתה בתורה כבנינה, לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית“.

[. .] וע”פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מודגש רק ה”טוב” ד”יז תמוז וד”בין המצרים“, כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות **באופן אחר לגמרי**:

לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ”ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות **להמעלה והשלימות דביהמ”ק השלישי**, עליו נאמר¹⁵ ”גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון“, גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא הי’ בה חורבן, ובאה באופן של **הוספה ושלימות** על מעלת המשכן, בית

(13) תנחומא צו יד. (14) יחזקאל מג, יו”ד. (15) חגי ב, ט. וראה זח”א כח, א.

ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון"¹⁶).

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, **הלכה למעשה בפועל ברוגע שלאח"ז**, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים"¹⁷ **ברוגע כמימרא!**

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה¹⁸ בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח¹⁹ – לא (רק) בתור "סגולה" למחר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ד. ויש להוסיף בביאור הצורך והמעלה דלימוד התורה בעניני משיח וגאולה ובנין ביהמ"ק השלישי ככניסה להתחלת ימות המשיח – ובהקדמה:

16) ויש לומר, שענין זה מרומז גם בלשון המדרש "וכי בשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל... אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית" – בנין חדש שלא הי' קודם (לא רק החזרת המשכון).

17) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

18) סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501-2. ועוד.

19) ועצ"ע אם ההוספה המיוחדת דלימוד הלכות בית הבחירה הקשורה עם ימי בין המצרים (גם כשהלימוד הוא באופן האמור) מתחילה ב"ז תמוז כשחל בשבת, כיון שסו"ס קשור לימוד זה עם ימי בין המצרים דוקא, או שהוא ע"ד אמירת שירו של יום.

אף שאמרנו חז"ל²⁰ שמיח בא "בהיסח הדעת", אין זה בסתירה ח"ו **למחשבה והתבוננות** באופן של "**דעת**" (שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק²¹) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות, ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (ס"א-ב)] – כי, "היסח הדעת" פירושו "**למעלה** מן הדעת"²², היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו (ע"י המחשבה וההתבוננות כו'), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(היסח ו)למעלה מן הדעת.

ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי (ע"ס קומט אן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה.

ומהטעמים לזה (נוסף על הגלות הפנימי כו') – כיון שחסר עדיין בהענין ד"אראנו נפלאות" כהלשון והסדר שבכתוב ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"):

הדיוק ד"אראנו נפלאות" הוא בשתיים: (א) "אראנו", דקאי על הקב"ה, היינו, **שהקב"ה מראה בעצמו**, ולא ע"י נביא וכיו"ב, (ב) ההתחלה היא באופן ד"אראנו", היינו שהתרחשות ה"נפלאות" היא באופן שמלכתחילה מראה אותם הקב"ה (ולא באופן

20) סנהדרין צז, א.

21) תניא ספ"ג.

22) תניא אגה"ק ס"ד (קה, ב).

ענינים גדולים הן בכמות והן באיכות, וכנ"ל הן בגשמיות והן ברוחניות, ובמילא באים למצב אשר הפרנסה מצומצמת, ומתלבטים בה ובשום אופן אי אפשר לפעול שישכחו לגמרי על פרוד הלבבות ועל הנחות עצמו ורצון עצמו ויתבונן אל המצב כמו שכתבתי גם כ"פ, אשר זכינו להמצב דיתבררו ויתלבנו, שרואים במוחש שלו היו מתבוננים ומתעסקים בכרם חב"ד, הרי הענינים היו מספיקים פרנסה לכמה מאנ"ש ובמשך זמן קצר לכולם, ועד שהי' די והותר גם בשביל השייכים אליהם, וכוונתי לפרנסה ברוחניות ועוד יותר – לפרנסה בגשמיות והלואי ואזכה עכ"פ, אחר זמן, לקיום משאלות לבבי.

(קטע מאגרת-קודש שנתפרסמה לראשונה ב"יחי המלך" גליון שעב ע' 10 ואילך)

אחד מהענינים בגילוי המשיח שיתבררו ויתלבנו הדברים

כ"ג שבט, תשי"ד. ברוקלין.

שלום וברכה!

[.] כבר כתבתי כ"פ שאין מטבעי וגם לא מתפקידי להטיף מוסר, אלא שגם אני מתאמץ בשארית כוחי, וכולי האי ואולי, לעודד אותם, אשר מכו"כ שנים שבאה העת מאכען פון די הייזער, הייזער פון תמימים כמו דער רבי האָט געוואָלט, וועט במילא זיין דער מוסד ווי דער רבי וויל [= לעשות מהבתיים, בתים של תמימים כמו שהרבי רצה, ובמילא המוסד יהי' כפי שהרבי רוצה]. והרי כבר ראו במוחש ורואים במוחש אשר לא לבד שאינו מזיק לענינים הגשמיים, אלא אדרבה זוהי הדרך להצלחה בענינים הגשמיים שלהם, ולא עוד אלא שדוקא עי"ז נושאים הן גם בעיני אדם, והאריכות בזה אך למותר.

ובהנוגע לפועל, הנה עוד הפעם הנני כופל על מה שכתבתי ואמרתי כמה פעמים, שמוכרח הדבר שהמוסד יעשה לישיבה, ולישיבה ברוחה של תומכי תמימים. והדבר הזה תלוי רק בחברי ההנהלה והרמ"ם. וכל הצטדקות לא ישנו את המציאות והפועל, ואפי' זה שאחד מגלגל הענין לחבירו, הרי לא רק כלפי שמיא גליא אלא, מפני שזהו בעקבתא דמשיחא אשר אחד מהענינים בגילוי המשיח שיתבררו ויתלבנו הדברים, הרי גליא גם כלפי אדם, מי הוא שבידו לפעול גדולות בהנ"ל, מי שבידו לפעול בדרך המיצוע, אבל בכל אופן – כאו"א יכול לפעול בהנ"ל, כי לולא זאת לא הביאום ל. . ונכללים בזה לא רק אלו שבאו לשם זה יותר מעשר שנה, אלא גם אלו שבאו בשנים האחרונות ובזמן היותר אחרון.

(קטע מאגרת-קודש שנתפרסמה לראשונה ב"יחי המלך" גליון ת ע' 19)

בזה שכתבו וגילו לכולם את פרצופיהם האמיתיים

- נתקיים סימן נוסף של הזמן קודם ביאת המשיח...

הנחה: "ועד הנחת התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"*

[.] כיצד יתכן שיכתבו דבר שכזה?¹² הרי זה משום שאחד הסימנים לפני ביאת משיח צדקנו הוא ש"יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים",

- הציקה לי תמיד השאלה, מה הענין בזה?

אלא זהו הענין: לפני ביאת משיח יראו את הכל בבידור ("קלאָרערהייט"), ויהי "תוכו כברו". דלכאורה, היתכן ש"תוכו" אינו "כברו"? אזי לפני ביאת משיח יראו בגלוי - "כברו" - מה הוא "תוכו"; יתגלו אז פרצופיהם האמיתיים.

לכן הם רשמו כאלו מילים, והדפיסו זאת באופן שכולם יוכלו לראות - כי זה מראה לכולם בגלוי - "יתבררו ויתלבנו" הדברים - מי הם, את פרצופיהם האמיתיים.

כתורה הידועה¹³: "חכם מה הוא - אומר", ועד"ז בן השני [הרשע] "מה הוא - אומר" - "האדם מה הוא ומהותו הוא מגלה באמירתו", מה שהוא בתוכו - את זה הוא מגלה באמירתו!

במילא בזה שכתבו וגילו לכולם מי הם - נתקיים סימן נוסף של הזמן קודם ביאת המשיח...

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תרומה, בדר"ח אד"ר ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

(* קטע זה מתפרסם כאן לראשונה בלשון הקודש ע"פ הנחה זו. לפני"ז בהשיחה דובר על כתבה שהתפרסמה בעיתון של חוג מסוים, ובה יצאו בהתקפה נגד השימוש שנעשה במכשיר הרדיו למסירת שיעורי תניא וכדו'.
(ע' יז - בהוצאת קה"ת תשל"ג ושל"א"ז).
12) ראה הע' הקודמת.
13) שיחות כ"ק אדמו"ר מהרי"צ - נעתק בהגש"פ עם לקוטי טעמים ומנהגים פ"י חכם מה הוא - אומר כו'.

זכינו להמציב דיתבררו ויתלבנו

ב"ה. ח' מנ"א ה'תשט"ו.

ברוקלין.

שלום וברכה!

[.] אבל מה אעשה - ואין דברי נשמעים ובמילא הרי פב"פ שקוע ראשו ורובו בדברים פעוטים ביותר, הן בענינים גשמיים והן בענינים רוחניים ומזניחים לגמרי

שתיחלה מתרחשים "נפלאות", ואח"כ מראים אותם).

משא"כ כשהסדר הוא באופן ד"נפלאות אראנו" (כסימנה של השנה, תשנ"א, תהא שנת נפלאות אראנו), שמתרחשים מאורעות שהם בגדר של "נפלאות", ואח"כ צריכים להתחיל להסביר ולבאר ולעורר ע"ד ראיית הנפלאות, להתבונן ולראות בהם סימני הגאולה, ועוד ועיקר, שעדיין לא ה' האראנו" ע"י הקב"ה בעצמו (שהקב"ה בעצמו מראה לכאו"א מישראל הנפלאות דהגאולה, שאז אין צורך בהסברים וביאורים להחדיר ההכרה וההרגשה ש"הנה זה בא") - קשה לפעול שיחדור בהכרה והרגש דהאדם.

והעצה לזה - ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם²³, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה²⁴, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

23) ראה דרז"ל עה"פ לא-ל גומר עלי (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב. וש"נ. והוא להלכה בש"ך (וש"ע אדה"ז) יו"ד סקפ"ט סק"ג (סקכ"ג)).
24) נוסף על השייכות דלימוד התורה (כל עניני התורה) לגאולה, כמארז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ו מ"ב - שלומדים בשבת זה).

המשך פענוח הכתי"ק מעמוד 31:

וההוראה מזה בעבודת האדם:

"ירושלים" - "על שם יראה ועל שם שלם"⁷ היינו, יראה בשלימותה⁸ - מורה על שלימות העבודה בעניני התורה ומצוותי⁹.

והנה, כדי שעבודת האדם בעניני התורה ומצוותי תהי' כדבעי (ובשלימות) - דרוש ענין של "חומה", שזהו כללות הענין ד"עשו סייג לתורה"¹⁰, ובלשון הידוע¹¹: קדש עצמך במותר לך, היינו, למרות שע"פ תורה הרי זה דבר המותר, ומותר גם לך בפרט - אעפ"כ, צריך להיות מה"ת¹² "קדש עצמך כו" (כפי שמבאר אדמו"ר הצ"צ את הענינים ד"קדש עצמך כו" ו"עשו סייג לתורה" - כמובא בספר הליקוטים בערכים השייכים לזה¹³).

וזוהי ההוראה הנלמדת מהמאורע דשבעה עשר בתמוז שבו הובקעה חומת ירושלים - עד כמה נוגע וחשוב כללות ענין ה"חומה" ("סייג לתורה"), ועד שבוזה ה' תלוי קיומה של ירושלים כולה - יראה בשלימות - וביהמ"ק.

7) תוד"ה הר - תענית טז, א.
8) ראה לקו"ת ר"ה ס, ב.
9) וכמ"ש (ואתחנן ו, כד) "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה' וגו'". וראה תניא ספכ"ג.
10) אבות בתחלתה.
11) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
12) ראה תניא פ"ל: "שהוא מדאורייתא". וראה לקח טוב (להר"י ענגל) כלל ח' (שד"ח כללים מערכת אל"ף כלל קכא. פאת השדה כללים שם כלל לז) - כמה סייגים מה"ת.
13) ערך "קדושה" ע' יא. וראה גם ערך "נדרים".

שואל הילד: "עד מתי"?! הוא כל הזמן מצחצח את הכפתורים ועדיין לא בא!...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

א. על הפסוק 'אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב, מפרש רש"י: "רואה אני שבוcho של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן . . ומחץ פאתי מואב – זה דוד כו".

שני פסוקים לאח"כ², מפרש רש"י: "וירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחר זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" – עאכו"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפי' בזמן רש"י זה הי' 2000 שנה בערך מזמן ההוא – הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן!?"

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" – מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחר כ"כ הרבה שנים:

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחר ששורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (יודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב, וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט 1000 שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?!

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות

ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהודי שהוא "מנורת זהב כולה".

ובנוגע לענינו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין הי' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הבידורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בה", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' – "יתבררו", באו לידי גילוי.

אמנם צריך להבין דלכאורה (האמירה שעכשיו סוף זמן הגלות, ולכן צ"ל "יתבררו גו" מיד) הרי זה דחיקת הקץ?

ואף שמצינו סיפורים בדברי ימי ישראל על גדולי ישראל שהי' להם כח לדחוק את הקץ, וממילא היו חייבים לשמוע בקולם, אפי' שעדיין לא הגיע הזמן דהקץ.

הרי לכאורה יש בזה (דחיקת הקץ) חסרון, מפני שלא משלימים את בירור כל הניצוצות. וכביאור אדמו"ר האמצעי (בהבנה והשגה, בחכמה בינה דעת, בספרו "שערי אורה"⁸), שבאם הגאולה תהי' "בעתה" אזי יושלמו הבידורים דכל הניצוצות, כולל הניצוצות הקטנים כו', מכיון שהולכים צעד אחר צעד ומבררים את כל הניצוצות; משא"כ אם הגאולה תהי' באופן של "אחישנה" (ודחיקת הקץ), אזי לא יהי' די זמן לברר את כל הניצוצות, והניצוצות הקטנים, כמו גם הניצוצות שבספק – יאבדו, ועד שיהיו יהודים שיאבדו רח"ל.

אמנם בזמנינו זה – אין חשש לענין זה ולכן יכולים לזרז את הגאולה, וטעם הדבר: מכיון ש"כלו כל הקיצין"⁹, וכבר עבר הזמן שצריכים "אחישנה", ואפי' "בעתה" הראשון השני והשלישי וכו' וכו' כבר הי', הרי אין שום חסרון בזירוז הגאולה.

ויה"ר שיהי' כמ"ש בשיעור חומש די"ב תמוז "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל"¹⁰, שלמרות שיש בישראל "און" ו"עמל", ועד ש"תורת אמת" קוראת לזה און ועמל, עכ"ז הקב"ה "לא הביט" על זה. וזה נעשה ע"י הקב"ה עצמו – "ואני המתחיל", ללא כל בקשה מהיהודי.

ועד שכמ"ש בשיעור די"ג תמוז – "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל"¹¹, שאפי' כאשר גוי, ולא סתם גוי, אלא אפי' בלעם הרשע, מנהיג הגויים, מסתכל על ישראל הוא רואה שכולם במצב של "מה טובו גו", ואין שום מחלוקת ופירוד הלבבות בישראל.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

7) ראה לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ. (10) פרשתנו כג, כא.

8) שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך. (11) שם כד, ה.

9) סנהדרין צז, ב.

3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

1) פרשתנו כד, יז.

2) שם, יט.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתובה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפ' והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיוסם וחותם ספרו: "באותו הזמן. . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁵ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה דהפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

(משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשוון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה

לפני זמן מה, דובר⁶ ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא', ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב – "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבואו לידי גילוי.

ויתירה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן ובירר את הענינים האלו – הנה ב'עקבות משיחא' יבואו לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכאו' איזה עילוי יש בדבר) – דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך – "כזה ראה", ו"קדש" –

(5) ישע' יא, ט. (6) ראה שיחת פורים תשמ"ז ס"י ואילך, סכ"ו ואילך. ועוד.

שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקותי⁴).

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חטאים מאשר בזמן בית ראשון – אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – לא רק פעמיים שבעים ולא שלוש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים [= 490] ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וביררו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!?

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפני⁹, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד¹⁰ בענינו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהי זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שהי' בפועל – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב. . וינצלו את מצרים"¹¹, בני" לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

מך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

(4) נו, לד-לה. (8) קרח טז, כב.
 (5) שם, יח. (9) כב, ה.
 (6) תו"א וישב כז, ד. (10) לך לך טו, יג-טז.
 (7) תצא כד, טז. (11) בא יב, לה-לו.

הימים תרבה הדעה כו"). ובהמשך הענין נאמר, שבבוא הקץ "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשעיו רשעים ולא יבינו כל רשעים והמשכילים יבינו".

כלומר, בבוא הקץ, "אחרית הימים" – יהי "עולם ברור", ולא מצב של בלבול (כמקודם לכן), אשר, מכיון שלפעמים עושה מעשה טוב ולפעמים הפכו כו', לא יודעים לאן הוא שייך, אלא, "יתבררו ויתלבנו גו" – מי הם אלו השייכים לסוג ד"רשעים (ש)לא יבינו", ומי הם אלו השייכים לסוג ד"המשכילים יבינו".

ובנוגע לעניננו:

הענינים המבהילים שרואים לאחרונה, כאמור, גם אצל יהודים – יש בהם גם ענין טוב: הוכחה שכבר הגיע הזמן ד"יתבררו ויתלבנו וגו".

(משיחת כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

יש להשתדל לעצור את הדבר

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו", ובנדוד: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישהו טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה³ ובמסכת סנהדרין⁴, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלאַפּט געשמאַק-ערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

ובכן, הי' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – הי' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא הי' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

(4) ז, א.

(3) מט, ב.

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' בציאת מצרים, כי אז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף – לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ענין שלא הובא ברש"י אך נתגלה ע"י נשיא דורנו

ה. לאחר הכהנ"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור!?!...

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שיעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", "ולואי שנצא בעצמנו"¹² – אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי', "אין לנו שיעור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו"¹³ בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם"¹⁵ לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל ("עד מתי" כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים) – אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק"¹⁶, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

במילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי!?! הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!..."

ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, לקבל פני משיח צדקנו [..].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(16) מגילה יט, ב.

(17) בא י, ט.

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

הצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב בית המקדש היום!

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום הפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יהי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרוגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישראל² – שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחזינה עינינו גו"³ ומתפללים על הגאולה וכו' – על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר (הרוגוצ'בער): לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר (הרוגוצ'בער) שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי² "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחרי זה, כיון ש[נמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחרי תפלת מעריב – ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' – יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"³, זה צריך להיות "על כרחך"; בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁴ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאדך"⁵... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה – התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

(2) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלו.
(3) אבות ספ"ד.
(4) ואתחנן ד, טו.
(5) שם, ו, ה.

* התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק
אד"ש מה"מ את קולו הק'.
(1) מפענצ"פ סל"ז (ע' קמא).
* (1) בסרט הקלטה נראה שאומר "ישרה", אבל כנראה הכוונה ל"ישנה". וראה יבמות מג, לב ובפרש"י שם. ועוד.

בפתח המוסף העתקנו את מאמר ד"ה יתבררו ויתלבנו מאת כ"ק אדמו"ר הזקן שבשנה זו מלאו 200 שנה לאמירתו

(נדפס בספר מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ג ח"ב ע' תשסח)

יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים להרשיעו רשעים וכו'. ויש להבין לשון והרשיעו רשעים ממילא הוא שהרשע ירשיע ומה זה ענין לצירוף וליבון וכו'. אך הענין יובן עד"מ מצרף לכסף וכור לזהב שמבררים הנקי והמובחר ע"י היתוך באש שבכור והפסולת יוצא נפרד לעצמו. והנה כאשר בהיתוך הראשון יצא הכסף הנקי הרי לעומתו יצא הפסולת יותר גם ובהיתוך השני שיצא הכסף נקי ביותר הרי לעומת זה יצא הפסולת ביותר גסות וכל שמהתכים ומבררים היותר נקי אין בזה תועלת אלא לקצת הכסף היוצא נקי אבל מה שהי' בתחלה פסולת עכשיו ג"כ ישנו במציאות אך בתחלה הי' בהעלם ועתה יצא הוא בגילוי יותר ונתרבה מאד מאד לפי אופן ריבוי ההיתוך ביציא' היותר נקי כידוע והנמשל יובן למעלה הנשמות ישראל בגלותא המה בבחי' כור הברזל להתברר כי יש בהם תערובות ט"ו וכאשר יתבררו ויתלבנו ויצרפו ביותר יותר יצא הפסולת ויתגלה בתוספת גסות על ראשונה וכו' ועד' דוגמא כאשר יתחזקו בני"י במקצתם באיזו עבודה מעבודות ה' אם בתורה או בתפלה וצדקה וכדומה באיזו מצות פרטיות הוא לפי אופן התחזקות הטוב של הטובים וכו' יתבררו ויתלבנו כו' אז דוקא הרשיעו רשעים בתוספת הפסולת כו' וד"ל.

הסימנים לביאת המשיח התקיימו כבר בפשטות ובגלוי!

בתקופה האחרונה מחפשים "סימנים" לביאת המשיח – "אָט אָט קומט משיח".

ובעצם, אין כבר צורך לחפש סימנים, שכן, כשמעיניים בסיום וחותרם מסכת סוטה, רואים שהסימנים התקיימו כבר בפשטות ובגלוי!

אמנם, ישנו סימן נוסף, אשר, עם היות שלא הובא בסיום וחותרם מסכת סוטה, הרי זה פסוק מפורש בתושב"כ:

בסוף דניאל מדובר אודות הענינים שיהיו "באחרית הימים", עד לפרק האחרון, סיום וחותרם ספר דניאל, שבו נזכר גם הענין ד"תרבה הדעת"¹ (כפי שמביא הרמב"ם² ש"באותן

(2) הל' תשובה ספ"ט.

(1) יב, ד.

מוסף מיוחד

"יתבררו ויתלבנו"

"יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים"

(ספר דניאל פרק יב פסוק יו"ד)

לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז

לקט משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
בענין קיום הסימן "יתבררו ויתלבנו גו" בתקופתנו זו
בעולם בכלל ובעם ישראל בפרט - כהכנה לגאולה

כתוב בסוף דניאל שקודם ביאת המשיח יהי "יתבררו ויתלבנו
ויצרפו" הדברים - וכנראה שמשיח בא ממש בקרוב, ובמילא
צריך להיות ה"יתבררו ויתלבנו ויצרפו" הדברים במהירות גדולה
ביותר, אבל כלל לא שיערו שזה יהי במהירות גדולה שכזו...
(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשל"ג - בלתי מוגה)

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא
'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' ("א שטיינער איד") עם "לב האבן" ורואה
איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא הי' הופך את העולם! אומרת תורת
אמת ותורת חיים הוראה בחיים - הפוך את העולם היום ("קער א
וועלט היינט")!!!...)

(משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

"הנה נכנס משיח צדקנו"

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד"מראה באצבעו ואומר
זה⁸, "הנה נכנס משיח צדקנו" ("אט איז אריין משיח צדקנו"), בפועל ממש, מלשון מישוש,
שיכולים לממש בידים, ועד"ז בנוגע לאליהו הנביא - לא רק כפי שנמצא בבריתו של אברהם
אבינו דכאו"א מישראל, ניצוץ בלבד, שלא מתלבש בגוף גשמי, שלכן יכול להמצא באותו זמן
בכמה בריתות במקומות שונים, אלא נשמה בגוף, ועד"ז בנוגע לכל בני" בדורנו זה, נשמות
בגופים, ללא הפסק בינתיים, שכן, הענין דבירור הגוף נפעל כבר ע"י אליהו הנביא שעלה
בסערה השמימה.

(משיחת ש"פ חוקת-בלק, חג הגאולה י"ב תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

שיהי' "פדה בשלום"...

. . ולאחרי כל אריכות הדיבור באופן "אז מ'רייסט זיך אויס די הארץ" אודות עיני
הגאולה - מנגנים כו"כ ניגונים, ולא עולה על דעתו של אף א' לנגן ה"קלאץ-ניגון": "פדה
בשלום נפשי".

ועכ"פ ישתדלו לחטוף ("אריינכאפן") ולנגן בסיומה של ההתוועדות, לפני תפלת מנחה
וקריאת התורה כו', והעיקר, שמהדיבור והניגון נזכה תיכף ומיד (עוד לפני סיומה של
ההתוועדות) להקיום בפועל - שיהי' (כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן) "פדה בשלום" ...
(משיחת ש"פ חוקת, יו"ד תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(6) ל' הכתוב - יחזקאל יא, יט. לו, כו. אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בקול זעקה. המו"ל.
(7) תיבות אלו ("קער א וועלט היינט") אמר כ"ק (8) תענית לא, א ובפרש"י שם.

איך אפשר לישון בשבת – הרי משיח בא "מיד"?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע לאריכות הגלות, הביאור היחידי שישנו על-כך הוא – כי הקב"ה רוצה שיהודים יעשו תשובה נעלית יותר, ועי"ז יגיעו לעילוי נעלה יותר מלפנ"ז.

אמנם, כשהיו בני ישראל בגלות הראשונה – גלות מצרים, אמרו "ולואי שנצא בעצמנו"¹, היינו, שמתרים על הרכוש גדול² העיקר לצאת מיד מהגלות.

ועד"ז ישנה הטענה בגלות הנוכחית, שצריכים לותר על התשובה הנעלית, העיקר לצאת מהגלות מיד!

אבל אז (במצרים) הקב"ה סירב ואמר שהיציאה צריכה להיות דוקא עם "רכוש", ו"רכוש גדול", משא"כ עכשיו כולם מודים שכבר ישנו ה"רכוש גדול", הן אצל הקב"ה והן אצל בני ישראל – וא"כ בודאי שצריך להיות ה"נגאלין מיד".

צריכים רק לוודא שהתענוג שישנו למעלה מעבודת הגלות לא יעכב את הגאולה, וכביאור נשיא דורנו בעל המאסר והגאולה³ על הפסוק⁴ "ברוך שומר הבטחתו לישראל ברוך הוא שהקב"ה חישב את הקץ", שמגיע להקב"ה ברכה ע"כ שהתענוג והנח"ר שיש לו מעבודת הגלות לא עיכבו את הקץ בזמנו.

וכעת גם ישנם כבר כל ההעלמות וההסתרים, וכל הענינים שעברו משך השנים האחרונות, גם בשנה שעברה, אשר בשבת אין צורך להזכיר זאת, אפילו לא במחשבה וכ"ש לא בדיבור, כי שבת "אין עצב בה"⁵, וצריכים לדבר רק על ענינים של שמחה.

ובפרט שכבר הי' הענין דהפצת המעינות שעי"ז "אתי מר"⁶,

וא"כ בודאי צריך כבר להתקיים ה"נגאלין מיד" – מיד בשבת זו!

ב. והגם שישנה הטענה: כיצד יכולה לבוא הגאולה לבוא עכשיו ביום השבת? – בגלל השקו"ט אם בשבת יכולים להתוסף נכסים חדשים⁸, ובענינו – ה"רכוש גדול",

אבל שקו"ט זו אינה נוגעת לו – הוא רוצה את משיח "מיד", ומשיח אכן בא "מיד", למרות שנמצאים ביום השבת.

וכאשר קוראים עכשיו בתורה (בתפלת מנחה) את הענין של פנחס – "פנחס זה

יהודים שיגעו ועמלו והזיעו לבנות ישובים חדשים בארץ ישראל – גורשו מבתיהם ונחלתם, אנשים נשים וטף!

ולא עוד, אלא שהכריחו חיילים – המקריבים את חייהם למען הגנת ארץ ישראל והדרים עלי' – שהם בעצמם יגרשו יהודים מנחלתם בארץ ישראל!!

חיילים צעירים שהולכים בתום-לב להגן על הארץ והדרים עלי' עד כדי מסירת-נפש – מכריחים אותם (תוך כדי ניצול העובדה שיש להם עול ומשמעת כלפי בשר-ודם) לגרש יהודים מנחלתם בארץ ישראל!...

וכל זה בשביל מה – כדי לתת שטחים אלו לגוים, וביניהם גופא – למצרים, שהיא השורש לכל הגלויות², היינו, שכל הגלויות של בני-ישראל, גלות בבל, מדי, יון ואדום, מקורם ושרשם הראשון – מצרים!

רואים כיום את התוצאות המעשיות של "הסכם השלום"?

עצם העובדה שנותנים לגוים שטחים שלדעתנו שייכים לארץ ישראל – ארץ שנתן הקב"ה לכל בני-ישראל, מהדור שנכח במעמד הר סיני, עד לדור שיקבל את פני משיח צדקנו, באופן ד"נחלת עולם" – חמורה היא ביותר;

אך מעבר לזה, גם לשיטתם של אלו הטוענים "ההיגיון³ גם אנחנו ככל הגוים"... – הרי מדובר אודות דבר המהווה סיכון חמור לבטחון ארץ ישראל והדרים עלי'! החזרת שטחים אסטרטגיים למצרים מהווה סיכון חמור לבטחונם של שלשה מליון יהודים, כן ירבו, היושבים בארץ הקודש!!

[. .] ומה קיבלו בשביל זה – חתימת "חוזה שלום", אשר, שני החותמים משני הצדדים, וכן הממוצע שביניהם, ידעו היטב עד כמה ניתן לסמוך על אמינותה של חתימה כזו!... וכפי שרואים כיום את התוצאות המעשיות*!

(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(2) ראה בר"פ ט"ז, ה. ל"ת להאריז"ל ר"פ תצא. ס' * בשלשת השבועות הבאים יובאו בעי"ז במדור זה הליקוטים שם. וראה לקו"ש חט"ז ע' 91. וש"נ. שלשה קטעים נוספים מהמשך שיחה זו. המו"ל.
(3) ש"א ח, כ.

מוקדש לז"ג הר"ג הר"ת ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"
יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

(הוצאת קה"ת) בתחלתו.

(7) ראה עירובין מג, ב. פסחים יג, א. ירושלמי פסחים פ"א ה"ו. תוד"ה האי תנא – עירובין שם. יפה ענינים לפסחים שם.

(8) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"ב ואל"ך. ובסוף הל' מכירה טושו"ע חו"מ סו"ס רלה. שו"ע אדה"ז הל' שבת ס"ו שו"ס ד"ט. ט"ו. ס"ו שלט ס"ה. וראה שד"ח (כרך ט) שו"ת דברי חכמים ספ"א.

(1) ברכות ט, ריש ע"ב.

(2) בראשית טו, יד.

(3) רד"ה כי בחפזון תש"ח (סה"מ תש"ח ע' 151).

(4) הגדה של פסח (הוצאת קה"ת) ע' יט.

(5) ראה תוד"ה מ"ד – מו"ק כג, ב. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1020 הע' 31. וש"נ.

(6) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה (גם) בכש"ט

מכריחים חיילים צעירים לגרש יהודים מנחלתם בארץ ישראל!

א. במקום שתהי' ההנהגה באופן ד"אחידת שומרון" – שכאשר יהודים זכו להתיישב וליישב חלקים מיהודה ושומרון, יקיפום עיר חומה, ויסמכו להם עיירות רבות מישראל, דבר שיביא לידי ברכה כו' – רצים אחרי (גויים, ולא סתם גויים, אלא) **רוצחים ומחבלים**, כדי למצוא-חן בעיניהם, שישכימו לקחת שטחים מיהודה ושומרון! ולא עוד, אלא שלא מתביישים לעשות זאת בפרסום וברישי-גלי!!

מצב כזה – **שפלות וכניעה בפני הגוי בצורה מחפירה כזו** – לא היה מעולם אפילו בחוץ-לארץ, מקום הגלות כפשוטו! וגם בארץ ישראל לא היה הדבר בצורה מחפירה כזו – לרוץ אחרי **מחבלים ורוצחים**... כפי שקורה בתקופה האחרונה!.. והדבר הכי מגוחך – שעדיין ישנם הטוענים שנמצאים בזמן ד"אתחלתא דגאולה"... (דבר המופרך בלאו-הכי, כמדובר כמה פעמים בארוכה¹).

מכריזים השכם והערב שמוכנים לכל: שלטון משותף תוך אימון הדדי ("טרזאסטמען-שיפ"), אוטונומי' וכל שאר הענינים כיוצא-באלו, שכן, הדבר הכי חשוב הוא – שיוכלו לשבת יחד עם אותם **רוצחים ומחבלים** מסביב ל"שולחן עגול"...

ומה הלאה – יודעים כולם, גם הם בעצמם, שמדובר אודות רוצחים ומחבלים, שגם לאחר שיבטחו ויחתמו, אי-אפשר לסמוך עליהם, כך שגם לאחר שתהי' בידם הבטחה וחתומה, אין כל ערך וחשיבות לדבר יותר מאשר "פיסת נייר"!

משל למה הדבר דומה – לאדם שיושב עם "רוצח" מסביב לשולחן עגול כדי לבוא אותו לידי הסכם, ובעת מעשה או חזי הרוצח בידו "סכין", ודוקר אותו!...

ב. הפלא הכי גדול שבדבר הוא – שעדיין לא למדו לקח מהטעויות שנעשו בעבר:

אין זו הפעם הראשונה שמוכנים להחזיר שטחים תמורת שלום – יש תקדים לכך בחתימת החוזה האומלל של 'קעמפ-דייוויד' [מקום שקראוהו על שם דוד מלך ישראל, דוד מלכא משיחא...], שבו החזירו למצרים את הכל, תמורת חתימה על "הסכם שלום", אשר, כיום מודים כבר כולם על הטעות החמורה שנעשתה אז, ואעפ"כ, ממשיכים ללכת באותה דרך גם בקשר ליהודה ושומרון!

כדאי להזכיר כמה מהעובדות בקשר לחוזה השלום עם מצרים – כדי שיפקחו את העיניים ויראו מה הן התוצאות של דרך זו:

(1) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51. ועוד.

אליהו⁹, ממשיכים את הענין דאליהו מבשר הגאולה¹⁰, כי הקריאה בתורה היא "כבן קטן הקורא לאביו"¹¹, שעי"ז ממשיך הקב"ה את הענין שקוראים בתורה, ובנידון-דידן – הענין דפנחס זה אליהו מבשר הגאולה.

והגם שישנה שקו"ט אם אליהו⁷ ועד"ז משיח בן דוד יכול לבוא בשבת – הרי שזו תהי' אחת מהקושיות והאיבעיות שאליהו יתרצם כאשר הוא יבוא¹².

ג. הרמב"ם פוסק¹³ ש"האומר הריני נזיר ביום שבו דוד בא בו כו' אם בשבת או ביו"ט נדר, אותה שבת או אותו יו"ט מותר, מכאן ואילך אסור לעולם **שהדבר ספק אם יבוא בשבת או ביו"ט**".

וישנה שקו"ט שלימה בנושאי-כליו של הרמב"ם¹⁴, האם הרמב"ם או חזי שמישח יכול לבוא בשבת וכו' (כפשוטו לשונו), או שלא התכוון לזה.

אמנם, כאשר ישאלו יהודי אם איכפת לו שמישח יבוא בשבת ותהי' לו קושיא, העיקר שיבוא "מיד", הרי כל יהודי – באם הוא רק חכם ומתנהג באופן ד"עם חכם ונבון"¹⁵ – יענה, שמוותר (על הקושיא) העיקר שמישח יבוא "מיד" ("גלייך")!

ובפרט לפי פסק דין הרמב"ם¹⁶ "ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין" – והרי הרמב"ם לא אומר שבשבת יש להמתין למוצ"ש ואינו מחלק בין שבת ליום אחר, אלא גם בשבת כאשר עושים תשובה – ששבת הרי ענינה תשובה (שבת אותיות תשב¹⁷) – יקויים פסק הרמב"ם "מיד הן נגאלין"!

ואזי בא אליהו הנביא זכור לטוב, וכפי שכתוב בסוף מסכת סוטה¹⁸ (בשם רפ"י) שלא רק אליהו זכור לטוב מגיע אלא איתו מגיעים כל הענינים שיפעל, אשר אחד מהם הוא תחיית המתים, היינו קיום היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר"¹⁹.

ד. ולכאורה, הרי מביאת המשיח עד לתחיית המתים צריכים לעבור ארבעים שנה²⁰?

וידוע ההסבר בזה, משאלת הגמ'²¹ כיצד ידעו להקריב את הקרבנות וכיו"ב כשיבוא משיח, ועונה הגמ': "אהרן ובניו ומשה עמהם".

וכמדובר כמ"פ²² הביאור בזה, שישנם כמה דרגות בתחיית המתים, ויהיו כאלו שיקומו

(9) תיב"ע וארא ו, יח. פרדר"א פמ"ז. זח"ב קצ, סע"א.
 רע"מ פנחס רטו, א. יל"ש ר"פ פנחס. רש"י ד"ה לאו מר כהן – ב"מ קיד, ב.
 (10) ראה רש"י בחוקתי כו, מב. תיב"ע ויל"ש שם.
 רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ב. ועוד.
 (11) תניא ספ"ז.
 (12) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272.
 (13) הל' נזירות פ"ד ה"א ובנו"כ שם.
 (14) לחם משנה וכסף משנה ועוד על הרמב"ם שם.
 (15) דברי ד, ו.
 (16) הל' תשובה פ"א ה"ה.
 (17) אגה"ת ספ"י (צט, ב). וראה תורת נתן להרר"ש בסופו. יפ"ת לבר' ספכ"ב.
 (18) לפי כמה גירסאות – ראה "שינויי נוסחאות" למשניות סוף סוטה.
 (19) ישע"י כו, יט.
 (20) זח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.
 (21) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. שד"ח (כללים וד"ח) בערך מצות אם בטלות.
 (22) ראה לקו"ש ח"ב ע' 518. ח"ז ע' 294 בהע'. וראה תשובות וביאורים ס' יא ע' 56 ועוד.

מוקדם יותר וכו'.

ועוד והוא העיקר – ע"ד מה שכבר ה' לעולמים (אצל בני במדבר), שארבעים יום הפכו להיות ארבעים שנה²³ – עד"ז יכולים ארבעים שנה להיות ארבעים יום, ועד"ז מארבעים יום להיות ארבעים שעות, ומארבעים שעות (במובן של שעה – שישים דקות בשעון) להיות ארבעים רגעים,

ובפרט שזה קשור עם הפצת המעיינות שמעין מטהר בטפה אחת מה שמקוה מטהר בארבעים סאה²⁴.

ה. ההוראה מכך שמשיח יכול לבוא מיד ולאחמ"כ גם תחיית המתים תהי' מיד:

אל לו לחשוב, דמכיון שמשיח לא יכול לבוא עכשיו (בשבת) ויש לו זמן עד מוצאי שבת לאחר הבדלה, במילא בינתיים הוא ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג"²⁵...

אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת [וכמובן לא דבר האסור בשבת, שהרי אין זה "מעשינו ועבודתינו"²⁶ שיכריעו את עצמו "ואת כל העולם כולו"²⁷ (כמובן מזה גופא שאסור לעשות א"ז בשבת), אבל כבר בשבת עושים פעולות המותרות בשבת], ובפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, והשבת שמברכת את י"ב-י"ג תמוז.

ועוד בזמן הגלות מצויים "ביד רמה"²⁸, ו"לכל בני ישראל ה' אור במושבותם"²⁹,

ועליו לדעת שכל פעולה יכולה להוסיף בזה, שאפילו "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"²⁷,

ותבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ויקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר", ובעל המאסר והגאולה בתוכם ובראשנו,

במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(23) שלח יד, לד. (27) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (24) מקוואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקוואות פ"ט ה"א. (28) בשלח יד, ח.
 (25) ס' קול יעקב. ילקוט ראובני עה"פ ואתחנן ד, יט. (29) בא י, כג.
 (26) תניא רפ"ז.

פענוח הצילום שבעמוד 17 (הכתי"ק בא בהדגשה) ואחריו תרגום חפשי ללה"ק:

און תורה מאנט נאך אז די צניעות זאל זיין אין אזא אופן אז אפילו א גוי (בלעם) נאך איידער ער גייט אריין אינעווייניג פון די אידישע הויז, נאך קוקענדיק פון דרויסען זאל זיין קאנטיג אז די הויז פירט זיך לויט דעם אויבערשטענס פארלאנג, און דערפאר איז מען א כלי אויף דעם אויבערשטענס ברכות, פונקט ווי עס איז געווען בא בלעם, אז שטייענדיק פון דערווייטענס האָט ער געזען לויט ווי די אידישע הייזער זיינען געווען געבויט אז אידען פירען זיך ע"פ צניעות, און דערפאר זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטען,

און יעדער איד קריגט דעם כח דאס אויסצופירען פון דער התחלה פון אלע ד' חלקי השו"ע – וואָס קומט אויך אלס אַ הקדמה צום מקיים זיין די אלע ד"ח השו"ע.

וואָס די התחלה פון ד' חלקי שו"ע איז "שלא יתבייש מפני בני"א המלעיגים", אז אַ איד זאל זיך נישט שעמען און ניט נתפעל ווערן פון די וועלכע לאַכען פון איהם אַפּ,

אין דעם וואָרט "מלעיגים" איז פאַראַן נאָך אַ טיישט פאַרקרומט, מלשון שפת עלגים, ד. ה. אַז אַ איד זאל נישט נתפעל ווערן פאַר די וועלכען פירען זיך אין קרומע וועגען.

וואָרום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאָר דאָס איז פאַרקערט פון דעם וועג פון תורה, נאָר דאָס איז פאַרקערט פון דעם אלגעמיינעם דרך הישר, פאַרקערט פון אלגעמיינעם מאָראַל און איינפאַכן שכל.

התורה תובעת, שהצניעות תהי' בכזה אופן, שאפילו גוי (בלעם) קודם שהוא נכנס לתוך בית יהודי, כשהוא רק מביט מבחוץ, שכבר יכיר שהבית מתנהל לפי דרישותיו של הקב"ה, שאזי נעשים כלים לברכותיו של הקב"ה, בדיוק כפי שזה הי' אצל בלעם, שבעומדו מרחוק הוא ראה איך שהבתים של בני ישראל נבנו באופן שיתנהגו ע"פ צניעות, שלכן הם כלי לברכתו של הקב"ה.

וכל יהודי מקבל את הכח לקיים זאת מההתחלה של כל ד' חלקי השולחן-ערוך – שבאה גם כהקדמה לקיום כל ד' חלקי השולחן-ערוך.

ההתחלה של כל ד' חלקי השולחן-ערוך היא: "ולא יתבייש מפני בני-אדם המלעיגים", שיהודי לא יתבייש ולא יתפעל מאלו שצוחקים ממנו.

במילה "מלעיגים" ישנו עוד פירוש, מלשון שפת עלגים ("פאַרקורמט"), זאת-אומרת, שיהודי לא יתפעל מאלו המהלכים בדרכים עקלקלות.

כיון שאלו שאינם מתנהגים בצניעות, לא זו בלבד שזהו ההיפך מדרך התורה, אלא נוסף לכך זהו ההיפך מדרך הישר בכלל, וההיפך מהמוסר והשכל הפשוט בכלל.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ב י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יצחק** ב"ר **יחזקאל** ע"ה **בן זכרי'** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

חובה לדקדק בצניעות קלה כבחמורה

א. על הפסוקי "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" פרש"י: "מה טובו אהליך – על שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה [..].
בהקדמה ל"מה טובו" גו': "וישא² בלעם את עיניו וירא את ישראל שוכן לשבטיו" פרש"י: "שכן לשבטיו – ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין, ראה שאין פתחיהן מכוונין זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חבירו".
ב. [..] ההוראה מפרש"י הנ"ל:

מתוכן פירושו נראה גודל ענין הצניעות, שאף זה "שאינן פתחיהם מכוונין זה כנגד זה" שלכאורה אינו ענין עיקרי בצניעות, שהרי תכליתו הוא רק "שלא יציץ לתוך אהל חבירו", הנה גם דבר זה בכחו לפעול שאפילו בלעם הרשע, "עלה בלבו שלא לקללם", ועד שברכם: כנחלים נטיו גו'.

ההוראה מזה: אל יאמר אדם, שבדבר גדול ועיקרי בצניעות – כעין זה ש"כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין" – יהי נזהר, אבל בפרט קל ביותר אין מן ההכרח לדקדק כ"כ; – כי עליו לדעת שגם פרט זה הוא ענין עיקרי, עד שבכחו להפוך כל ענין בלתי רצוי מן הקצה אל הקצה.

ועדיין מקום לפיתוי היצר: בד"א בנוגע להנהגה קבועה, אבל כשהנידון בהנהגה עראית³ אין מן החובה לדקדק כ"כ בצניעות ובקלות כבחמורות -

גם בזה באה ההוראה: "ראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה" – גם בהיותם באוהלים, "אהליך יעקב", אפילו ב"אהל" עראי נוגע זהירות וצניעות כזו.

ולאידך גיסא: כשנזהרים בזה, ההנהגה היא באופן של "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" אזי ויהפוך ה"א לך גו"⁴ וכפרש"י בפסוק הסמוך: ה' בלבו כו' וכשהפך המקום את

פיו ברכם כו' ועד להיעוד דמשכן הטוב בשלימות – שיחזיר הקב"ה את המשכון – בית עולמים, ש"משכון" מורה שגם בעת החורבן ה"ה קיים – וכשתוגמר הכפרה ירד ויתגלה⁵, ולעד ולעולמי עולמים.
(משיחת ש"פ בלק ה'תש"ל - לקו"ש חי"ג ע' 78 ואילך)

5) ראה רש"י תוס' סוכה מא, סע"א. ר"ה ל, סע"א. תוס' שביעות טו, רע"ב. והוא ע"פ תנחומא ס"פ פקודי. זח"א כת, א. זח"ב נט, סע"א. קח, סע"א. זח"ג רכא, א. ילקוט תהלים תתמח בסופו.

אבל ברמב"ם הל' מלכים (רפ"א ובסופו) שמישיח יבנה ביהמ"ק. והוא ע"פ ירושלמי* מגילה פ"א ה"א.

(* ומ"ש בירושלמי ברכות (פ"ד ה"ג) יבאש אתה עתיד לבנותיה' ובתנחומא נח, י"א ועוד - מדבר בירושלים.

בהמשך לשיחה זו ובקשר עם שמירת הצניעות הדרושה בימי הקיץ, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחות י"ב תמוז וש"פ בלק ה'תש"ל, כפי שנמסרו אז ברדיו לציבור הרחב נדפס בשיח"ק תש"ל ח"ב ע' 359 ואילך וע' 414 (פענוח ותרגום בע' הבא)

אין תורה פאנט נאך אז די צניעות זאל זיין אין אזא אופן אז אפילו א ברויגט צייער ער ביים ארזיק אנצווייניגט פון די אידישע הויז, נאר קוקענדיק פון דרויסען זאל זיין קאנטיג אז אין די הויז פירט מען זיך לויט דעם אויבערשטענס פארלאנג, און צייער צו די ארץ דעם אויבערשטענס ברכות, פונקט ווי עס איז בעווען בא בלעם, אז טויענדיק פון דערווייטענס האט ער געזען לויט ווי די אידישע הייזער זיינען געווען געבויט אז אידען פירען זיך ע"פ אגדות, און דערפאר זיינען זיי ווערט די כרחה פון אויבערשטען פון דעם אויבערשטען איד דעם כח דאס אויסצופירען אגאט פון דער החללה פון אלע די חלקי סו"ע זייער צו די חלקי סו"ע איד זאל פארטעלען זיך, אז וואס די החללה פון די חלקי סו"ע איד זאל פארטעלען זיך, אז א איד זאל זיך נישט טעמען און נאפעל ווערן פון די וועלכע זאפען פון איהם

אין דעם ווארט "סלעייגניכ" איז אבער פארין נאך א מייטש פארקרוםט, מלשון שפת עלגים, ד.ה. אז א איד זאל נישט נאפעל ווערן פאר די וועלכע פירען זיך אין קרויטע וועגען -
ווארום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאר ראס אין די פארקערט פון דעם וועג פון תורה, נאר דאס איז פארקערט פון דעם דרך הישר, פון מאאלען זייער זאפען

- 1) פרשתנו כד, ה.
- 2) שם, ב.
- 3) וכאן המקום להדגיש בהענין שהנומ"ג: אותם "המקילים" בכמה עניני צניעות בקיץ, ובפרט - כשנמצאים בדירת עראי מחוץ לעיר. ומהם האומרים: אחטא ואשוב -
- כאשר אשוב העירה.
- ונוגע להנהגת אנשים ג"כ, ובפרט - לנשים, שהרי כאו"א מהן נקראת "עקרת הבית". ויש להאריך. ואכ"מ.
- 4) תצא מ, ו.